

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. Благоевград, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на трети февруари през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петър Узунов

Членове: Ангелина Бисеркова
Катя Сукалинска

при участието на секретаря Катерина Пелтекова
като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Въззивно гражданско
дело № 20211200501125 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба вх.№ 6655/11.11.2021 г., подадена от БЛ. ЕМ. СТ., ЕГН *****, действащ чрез пълномощника адв.Д.М. С., БАК срещу решение № 255/31.10.2021 г., постановено по гр.д. № 1709/2021 г. по описа на Районен съд-Благоевград в частта, с която е отхвърлен иска с правно основание чл.344, ал.1, т.3 КТ във вр.с чл.225 КТ за разликата над уважената част от 4 950.00 лева до пълния размер от 5 940.00 лева, за периода от 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г. Представя писмено доказателство-бележка изх. № 60-08-01-52387/09.12.2021 г. по описа на Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ Благоевград. Претендира съдебни разноски за въззивна инстанция.

В жалбата се навеждат подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението в атакуваната част. Сочи, че с решение № 255/31.10.2021 г., постановено по гр.д. № 1709/2021 г. по описа на Районен съд-Благоевград са уважени предявените от Б.С. искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ. С решението е признато за незаконно и отменено уволнението на С. от длъжността „Специалист „Архитектурно-строителен контрол“ при Община Благоевград, като молителят е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност. С решението е уважен частично и искът с правно основание чл.344, ал.1, т.3 КТ за сумата от 4 950.00 лева, на база 990.00 лева за последния пълен отработен месец, за периода от 17.05.2021 г. до 18.10.2021 г., а за разликата над този размер до претендирания 5 940.00 лева, считано за периода 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г., искът за обезщетение за оставане без работа поради уволнението, е отхвърлен като недоказан и неоснователен. Сочи, че процесното трудово правоотношение е прекратено със Заповед № 299-ЧР-Д/17.05.2021 г., считано от 17.05.2021 г. Счита, че по аргумент на чл.225, ал.1 КТ във вр. с чл.228 КТ, му се дължи присъждане на пълния размер претендирано обезщетение за оставане без работа. В тази връзка заявява искане за отмяна на решението в атакуваната част и постановяване на друго, с което бъде уважен иска по чл.344, ал.1, т.3 КТ за разликата над уважената част от 4 950.00 лева до 5 940.00 лева, за периода от 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г.,

ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, която в срока по чл.263, ал.1 ГПК депозира писмен отговор. Навежда доводи, с които обосновава становище, че атакуваното от С. решение е правилно и законосъобразно, и като такова следва да бъде потвърдено, а жалбата като неоснователна следва да се остави без уважение. Навежда довод, по аргумент на чл.225, ал.1 КТ, че максималният срок, за който може да бъде присъдено обезщетение за оставане без работа поради уволнение е 6 месеца, считано от датата на уволнението, а базата за изчисляването му е брутното трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец, по аргумент на чл.228, ал.1 КТ. Сочи, че в казуса районният съд правилно е присъдил обезщетение за оставане без работа поради уволнението, за периода от 17.05.2021 г. до 18.10.2021 г., в общ размер 4 950.00 лева, на база 990.00 лева за последния пълен отработен месец, тъй на 18.10.2021 г. е приключило съдебното дирене пред първа инстанция. Периодът 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г. следва този момент /приключване на делото пред районния съд/, поради което претендираното от С. обезщетение за разликата над уважения размер до претендирания от 5 940.00 лева, е неоснователна и като такава правилно е отхвърлена. Не прави доказателствени искания.

Срещу решение № 255/31.10.2021 г., постановено по гр.д. № 1709/2021 г. по описа на Районен съд-Благоевград, е подадена и въззивна жалба вх.№ 6711/12.11.2021 г. от Община Благоевград, представлявана от кмета И.С., с която се атакува като неправилно и незаконосъобразно решението в частта, с която са уважени предявените от БЛ. ЕМ. СТ. искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 КТ и чл.344, ал.1, т.3 във вр.с чл.225, ал.1 КТ за сумата от 4 950.00 лева, на база 990.00 лева за последния пълен отработен месец, за периода от 17.05.2021 г. до 18.10.2021 г., представляващо обезщетение за оставане без работа поради уволнението. Твърди, че решението е постановено в нарушение на материално и процесуално правните норми. Счита за неправилен извода на съда за недоказаност на вмененото на ищеца нарушение, изразило се в неизпълнение на възложена работа, съставляващо нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл.187, ал.1, т.3 КТ, тъй като в Заповед № 1316/28.09.2020 г. на Кмета на Община Благоевград, с която е възложено извършване на проверка относно законността на огради, сгради и преместваеми обекти извън границите на урбанизираните територии и в неурегулираните части на населените места на територията на община Благоевград в местностите „*****“ и „*****“, липсва срок за извършване на проверката и не са посочени служителите, които да извършат проверката, както и че в заповедта липсва възлагане на изготвяне на доклад с конкретно съдържание на служителите, извършващи проверката. Твърди, че изводът на съда не кореспондира със показанията на свидетеля А.Л., който сочи, че лично на него било възложено изготвянето на Заповед № 1316/28.09.2020 г. на Кмета на Община Благоевград, както и че със съдържанието на заповедта били запознати ищецът и свидетелите Л.П. и А.Л.. Твърди, че показанията на последните двама установяват, че във връзка със Заповед № 1316, Кметът на Община Благоевград възложил устно на тримата- ищеца С., свидетелите П. и Л., да отидат и проверят района, който е под „*****“, с цел да установят законно ли са построени сградите в този район, като за резултатите от извършената проверка да изготвят доклад. Навежда довод, че законът не поставя изискване възлагането на задачи в процеса на работата да става с писмена заповед от работодателя до служителя. Счита, че непосочването в заповедта /№ 1316/ на служителите, които да извършат проверката, не води до извод, че фактически не е възложено и не е възникнало задължение за ищеца С. и свидетелите П. и Л., да извършат проверка с цел установяване законността на огради, сгради и преместваеми обекти извън границите на урбанизираните територии и в неурегулираните части на населените места на територията на община Благоевград в местностите „*****“ и „*****“. Твърди, че показанията на свидетеля Л. установяват, че С., П. и Л. са извършили проверка на сградите в посочените в заповедта имоти, събрали са документи, изготвили са протоколи в процеса на проверката, но реално не са установили законно ли са построени сградите в тези имоти. Счита, че това обстоятелство се потвърждава от приобщения като доказателство по делото доклад във връзка с изпълнението на Заповед № 1316/28.09.2020 г. С посоченото

обосновава извод, че ищецът С. не е изпълнил заповедта и разпорежданията на Кмета на Община Благоевград.

Жалбоподателят-работодател оспорва като неправилен извода на районния съд, че нарушенията на С. на трудовата дисциплина от дати 22.10.2020 г., 23.12.2020 г., 22.02.2021 г., 23.02.2021 г., 24.02.2021 г., 10.05.2021 г., 11.05.2021 г., 12.05.2021 г. не са съществени, за да обусловят най-тежката санкция, като не са допринесли за настъпване на някакви вреди на работодателя и не са нарушили работния процес. В тази връзка сочи чл.10, ал.1 и ал.2 от Правилника за вътрешния ред на Община Благоевград. Счита, че с действията и бездействията на С., състоящи се в неизпълнение на служебните задължения на посочените в т.ІІ от Заповед № 299-Ч-Д/17.05.2021 г. дати и часове, последният е нарушил разпоредбата на чл.126, т.1 от КТ: „да се явява навреме на работа и да бъде на работното си място до края на работното време“ и чл.8, ал.1 КТ, съгласно който: „трудовите права и задължения се осъществяват добросъвестно, съобразно изискванията на законите“. Твърди, че на С. е наложено най-тежкото наказание –уволнение, заради системни нарушения на трудовата дисциплина по чл.190, ал.1, т.3 КТ, не само за преждевременно напускане на работното място и за системни закъснения, но и за неявяването му на работа, и за неизпълнението на Заповед № 1316/28.09.2020 г. на Кмета на Община Благоевград. Соци, че в заповедта са посочени подробно по дата и час всички констатирани нарушения. Обосновава теза, че дисциплинарното нарушение може да бъде осъществено като „формално“ или „резултатно“ правонарушение. Вредата, сама по себе си, не е необходим елемент от нарушението на трудовата дисциплина. При някои дисциплинарни нарушения, наличието на вреда не присъства задължително като елемент от фактическото основание на съответното дисциплинарно нарушение, като при тях наличието на вреда и причинна връзка между правонарушението и настъпилия противоправен резултат /вредата/, може да формира самостоятелен утежняващ признак на извършеното дисциплинарно нарушение. Преценката за наличие на „тежко дисциплинарно нарушение“ за някои нарушения се прави от работодателя при съобразяване критериите по чл.189 КТ, а за някои нарушения тя е направена от законодателя. Счита, че критериите по чл.189, ал.1 КТ следва да се прилагат не за всички, а само за две групи дисциплинарни нарушения, за които е наложено дисциплинарно уволнение: 1. Дисциплинарни нарушения по чл.187 КТ, които не са посочени в чл.190 КТ; 2. Нарушения, които попадат в хипотезата на чл.190, т.7 КТ – други тежки нарушения на трудовата дисциплина. Счита, че относно дисциплинарните нарушения по чл.190 КТ преценката за тежест не може да се прави от съда в производството по оспорване на дисциплинарното уволнение, тъй като е направена от закона. Наред с това счита, че предвид заеманата от ищеца С. длъжност и обществената значимост на извършваната от същия дейност – да следи за незаконното строителство на територията на Община Благоевград, и предвид оказаното по-високо доверие от страна на работодателя, тежестта на извършените нарушения в случая съответства на тежестта на наложеното дисциплинарно наказание „уволнение“.

Във въззивната жалба, подадена от работодателя, се навежда възражение и срещу присъдените в полза на работника разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение. В тази връзка сочи, че своевременно е заявил възражение за прекомерност. Твърди, че присъденото от съда възнаграждение в пъти надвишава размера, предвидени в чл.8, ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което същия следва да бъде намален до минималния размер.

Жалбоподателят-работодател не прави доказателствени искания. Не претендира съдебни разноски.

Препис от въззивна жалба вх.№ 6711/12.11.2021 г. е връчен на насрещната страна, която в срока по чл.263, ал.1 ГПК депозира чрез пълномощник писмен отговор. С подробни доводи обосновава становище за неоснователност на жалбата като счита, че същата следва да бъде оставена без уважение, а решението в атакуваната от работодателя част да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Счита, че в съответствие с материалния закон и съдопроизводствените правила районният съд е направил извод за недоказаност на

вменените на ищеца дисциплинарни нарушения, както и на факта, че С. е имал знание за заповед № 1316. Твърди, че не му е вменявано нарушение, за което работодателят сочи едва с въззивната жалба /на стр.2 -3/, поради което и не се е защитава срещу такова в производството по чл.193 КТ и такова не му е вменявано с акта по чл.195 КТ. Споделя изводите на съда, че при определяне на наказанието работодателят не е съобразил тежестта на нарушенията, обстоятелствата, при които са извършени и цялото поведение на служителя. Сочил, че събраните по делото гласни доказателства не установяват вменените на С. тежки нарушения на трудовата дисциплина, съгласно чл.190, ал.1, т.3 КТ, не е установена системност на нарушенията, както и че такива, извършени от С., са допринесли за настъпване на някакви вреди за работодателя, както и да са нарушили работния процес. Счита за ирелевантни възраженията на работодателя срещу преценката на районния съд относно тежестта на нарушенията, доколкото такива нарушения не са доказани. Оспорва като неоснователно и възражението на работодателя относно присъдените съдебни разноски. С. претендира съдебни разноски. Прави искане за приобщаване като доказателство по делото на служебна бележка, издадена на 09.12.2021 г. от Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ Благоевград.

В съдебно заседание Б.С., редовно призован, не се явява. Представява се от надлежно упълномощен адвокат, който поддържа въззивната жалба и отговора на въззивната жалба, подадена от насрещната страна. Представя списък по чл.80 ГПК и писмена защита.

За Община Благоевград, редовно призована, процесуален представител не се явява.

Във въззивното производство като нови доказателства са събрани удостоверение от НАП с № 010192200623472/01.02.2022 г. и справка за актуално състояние на действащи трудови договори по отношение на БЛ. ЕМ. СТ.. Представен е и оригинала на трудовата книжка на С., във връзка с което съдът е констатирал, идентичност на съдържанието на стр.17 от книжката с приложеното копие на същата страница, лист 23 по гр.д. № 1709/2021 г. по описа на РС-Благоевград.

Благоевградският окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и становището на насрещната страна, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивните жалби са допустими, тъй като са подадени в предвидения от закона срок, от надлежна страна срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване.

За да се произнесе по основателността на жалбите, съдът съобрази следното:

Производството по гр.д. № 1709/2021 г. по описа на РС- Благоевград е образувано по искова молба, подадена от БЛ. ЕМ. СТ., ЕГН *****, съдебен адрес гр. Благоевград, ул. "*****" № 43 Б, ет. 2 I, срещу Община Благоевград, гр. Благоевград, пл. „*****“ № 1, представлявана от кмета И.С. с искане за отмяна като незаконно на наложеното наказание „уволнение“, възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност и присъждане на обезщетение за оставането му без работа поради уволнението, за период от шест месеца, считано от 17.05.2021 г. до 17.11.2021 г., в размер на 5 940 лева. Ищецът претендира съдебни разноски.

Твърди се в исковата молба, между страните е съществувало валидно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал безсрочно длъжността „Специалист „Архитектурно - строителен контрол“. На 17.05.2021 г. на ищеца била връчена заповед на работодателя-ответника, с която трудовото правоотношение между страните било прекратено, а на ищеца било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Ищецът счита уволнението за незаконосъобразно, което становище обосновава с възражения: че не е извършил дисциплинарни нарушения, визирани в уволнителната заповед; заповедта за уволнение е немотивирана; работодателят не е изслушал обясненията му преди издаването ѝ; липсва правилна преценка от страна на работодателя на

съответствието между тежестта на нарушенията и наложената дисциплинарна санкция, поради което била нарушена нормата на чл. 189, ал. 1 КТ; не са спазени преклузивните срокове по чл. 194, ал. 1 КТ.

Ищецът твърди, че след прекратяване на трудовото правоотношение с ответника, е останал без работа.

С горното обосновава правния си интерес от предявяване на исковите.

В законоустановения срок ответникът Община Благоевград оспорва исковите като неоснователни и иска същите да бъдат отхвърлени изцяло. Релевира подробни доводи, с които обосновава позицията си по претенциите. Счита, че в казуса са изпълнени всички законови изисквания за реализиране дисциплинарната отговорност на С., поради което наложеното наказание „уволнение“ е законосъобразно. Претендира съдебни разноски.

В хода на процеса районната инстанция е събрала всички представени от страните писмени и гласни доказателства. Въз основа на тези доказателства и приложимия закон, районната инстанция е постановила решение № 255/31.10.2021 г., с което:

е признато за незаконно и отменено на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ уволнението на БЛ. ЕМ. СТ., ЕГН ***** от длъжността „Специалист „Архитектурно - строителен контрол“, заемана при Община Благоевград, гр. Благоевград, пл. „*****“ № 1, представлявана от кмета И.С., извършено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ и със заповед № 299-ЧР-Д от 17.05.2021г., издадена от врид кмет Я.П.;

БЛ. ЕМ. СТ., ЕГН ***** е възстановен на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ на заеманата преди уволнението длъжност - „Специалист „Архитектурно - строителен контрол“, при Община Благоевград, с адрес: гр. Благоевград, пл. „*****“ № 1, представлявана от кмета И.С.;

Община Благоевград, адрес гр. Благоевград, пл. „*****“ № 1, представлявана от кмета И.С. е осъдена на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225 КТ да заплати на БЛ. ЕМ. СТ., ЕГН ***** сумата от 4 950 /четири хиляди деветстотин и петдесет/ лева за периода 17.05.2021 г. - 18.10.2021 г., поради незаконно уволнение от длъжността „Специалист „Архитектурно - строителен контрол“, при Община Благоевград, с адрес: гр. Благоевград, пл. „*****“ № 1, представлявана от кмета И.С., извършено на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на депозиране на исковата молба - 01.07.2021 г., до окончателното ѝ погасяване, като искът за обезщетение за сумата над уважения размер 4 950 лева до претендирания – 5 940.00 лева, и за периода 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г. е отхвърлен като неоснователен. С решението в полза на ищеца са присъдени на основание чл.78, ал.1 от ГПК съдебни разноски в размер на 1 500 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение, като работодателят е осъден на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да заплати по сметка на съда сумата 358.00 лева, представляваща дължима държавна такса. На основание чл.242, ал.1, пр.3 от ГПК съдът е допуснал предварително изпълнение на решението в частта относно присъденото обезщетение.

По делото не се спори, а събраните писмени доказателства установиха, че по силата на трудов договор № 290 –ЧР - Д/07.08.2017 г., сключен между страните в процеса, ищецът е изпълнявал безсрочно длъжността „Специалист „Архитектурно-строителен контрол“. Със заповед № 299-ЧР-Д/ 17.05.2021 г. трудовото правоотношение между страните е прекратено като на С. е наложено наказание „уволнение“ заради системни нарушения на трудовата дисциплина, на основание чл.190, ал.1, т.3 във вр. с чл.187, ал.1, т.1, пр.1, 2, 3 и т.10 КТ, чл.187, ал.1, т.3, пр.1 КТ, чл.16, ал.1 и ал.2 от Правилник за вътрешния трудов ред на Община Благоевград, чл.65, т.1 от Устройствения правилник на Община Благоевград. Заповедта е връчена на Б.С. на 17.05.2021 г., в 14.52 часа, при условията на отказ, удостоверено с подписите на двама свидетели - Е.С. Ч., изпълняваща длъжността „ Главен експерт Управление на човешките ресурси“ в Община Благоевград и Й.Ц.Д., на длъжност „Главен експерт Труд и работна заплата“ в Община Благоевград. В показанията на Ч. и Д. се сочи по непротиворечив начин, че на 17.05.2021 г. в ранния следобяд са присъствали на

вървяването на процесната заповед за уволнение на Б.С., който е отказал да я подпише и да получи препис от нея.

Събраните писмени доказателства по делото установиха по несъмнен начин размерът на brutното трудово възнаграждение на Б.С. за месец април 2021 г. /последния пълен отработен месец преди уволнението/, а именно 990.00 лева.

Страните не спорят, а събраните писмени доказателства /трудова книжка на С., служебни бележка, издадени от дирекция „Бюро по труда“-гр.Благоевград, удостоверение от НАП с № 010192200623472/01.02.2022 г. и справка за актуално състояние на действащи трудови договори по отношение на БЛ. ЕМ. СТ./ установиха по непротиворечив начин факта, че след 17.05.2021 г. Б.С. е останал без работа. В тази връзка безспорен факт са настъпилите за С. вреди в размер на загубеното брутно трудово възнаграждение за целия, претендиран с исковата молба период от шест месеца, считано от датата на уволнението /17.05.2021 г./ до 17.11.2021 г.

Установи се по делото, че със заповед № 1316/28.09.2020 г. на кмета на Община Благоевград е наредено на собствениците на недвижими имоти извън границите на урбанизираните територии и в неурегулираните части на населените места на територията на Община Благоевград в местностите „****“ и „****“ да осигурят свободен достъп до имотите си за извършване на проверка от служители на отдел „Архитектура, проектиране и строителен контрол“ при Община Благоевград, с цел за извършване на проверки относно законността на огради, сгради и преместваеми обекти извън границите на урбанизираните територии и в неурегулираните части на населените места на община Благоевград. Съгласно заповедта, при неизпълнението ѝ достъпа до имотите ще бъде осигурен принудително по административен ред, със съдействието на полицията. Видно от съдържанието на заповедта, в същата не е посочен срок за извършване на проверката, не са посочени и служителите, които ще извършат проверката.

От събраните по делото гласни доказателства /показанията на свидетелите А.Б. Л. -служител в ответната Община на същата длъжност като Б.С., „Специалист „Архитектурно - строителен контрол“/, Л.М. П. /бивш служител в Община Благоевград, уволнен с Б.С./, Р.Л.Г. /служител в Община Благоевград на длъжност "старши експерт - електроинженер"/, Е.С. Ч. /„главен експерт Управление на човешките ресурси“ в Община Благоевград/ и Й.Ц.Д. /„главен експерт Труд и работна заплата“ в Община Благоевград/, и от писмените такива се установи, че на ищеца и на свидетелите Асен С. и Л.П. било устно възложено извършването на проверката по заповед № 1316/28.09.2020 г. на кмета на Община Благоевград. На същите било възложено да изготвят и доклад за резултатите от проверката, който бил представен на кмета на общината от свидетелите П. и Л.. От събраните и неоспорени материали по преписката по изготвения доклад се установи, че Б.С. и колегите му /А.Л. и Л.П./ са извършили реално проверка на имотите, посочени в заповед № 1316/28.09.2020 г. на кмета на Община Благоевград, за което към доклада са приложили снимки на проверените имоти, както и представените от собствениците на имотите строителни книжа и документи за собственост.

Във връзка с възложената /със заповед № 1316/28.09.2020 г./ на Б.С. проверка, от последния са изискани обяснения / писмо изх. № 564 ЧР/22.12.2020 г., в еднодневен срок, тъй като представения „доклад и обективизираните в него факти и обстоятелства“ не доказвали изпълнението ѝ по отношение на всички имоти, „попадащи в обхвата на заповедта“. Съгласно писмото от С. са изискани обяснения относно „изпълнена ли е горецитираната заповед и в изготвения доклад“ вписани ли са и проверени ли са всички имоти, касаещи изпълнението на заповедта. Безспорно се установи по делото, че на 23.12.2020 г. С. е депозирал пред работодателя писмени обяснения /№ ВД-00-1477/, в които сочи, че заедно с колегите си А.Л. и Л.П. са изпълнили добросъвестно и в срок заповед № 1316/28.09.2020 г. на кмета на Община Благоевград.

Безспорно е по делото, че с Правилник за вътрешния трудов ред на Община Благоевград /Правилника/, утвърден на 10.12.2019 г., са уредени подробно описаните в чл.1 въпроси, сред които регламентацията на разпределението на работното време, почивките и отпуските,

правата и задълженията на служителите; пропускателния режим в сградата на общината. Съгласно чл.16 от Правилника работният ден на служителите е определен на 8 часа дневно и 40 часа седмично, при 5 дневна работна седмица, като подробно е регламентирано началото и края на работното време, почивките и пр., като отработеното време е предвидено да се отчита чрез Системата за контрол на достъпа /чл.16, ал.3/. Не се спори по делото, че С. има знание за утвърдения правилник /съгласно електронна кореспонденция от 03.12.2019 г. и 10.12.2019 г. и свидетелските показания/.

Според представената от инж.Б. /началник отдел „Информационно и техническо обслужване“/ справка, за времето от 22.12.2020 г. до 12.05.2021 г. са регистрирани следните закъснения на С.: на 22.12.2020 г. е регистрирано закъснение-влизане за първи път в административната сграда на Община Благоевград в 09:15 часа; на 23.12.2020г.-регистрирано закъснение-влизане за първи път в административната сграда на Община Благоевград в 08:57 часа и преждевременно напускане на работа в 16:24 часа; на 22.02.2021 г.- не е регистрирано влизане, респ. излизане от сградата на Община Благоевград през целия ден - неявяване на работа; на 23.02.2021г. регистрирано закъснение влизане за първи път в административната сграда на Община Благоевград в 08:44 часа и преждевременно напускане на работа в 17:12 часа; на 24.02.2021г. регистрирано закъснение-влизане за първи път в административната сграда на Община Благоевград в 08:53 часа и преждевременно напускане на работа в 17:10 часа; на 10.05.2021 г. регистрирано закъснение-влизане за първи път в административната сграда на Община Благоевград в 09:25 часа; на 11.05.2021 г.регистрирано закъснение влизане за първи път в административната сграда на Община Благоевград в 09:04 часа; на 12.05.2021г. регистрирано закъснение влизане за първи път в административната сграда на Община Благоевград в 09:08 часа. Според свидетеля Г., след монтирането на Системата за идентификация, контрол на достъпа и охраната общинските служители били задължени „да се чекират“. Същият категорично сочи: „...това знаем, че ни е задължение“, разяснено им от инж.Т. Свидетелката Ч. заявява, че няма служители, които да не знаят, че трябва да се чекират. Това им е разяснено още при сключването на трудовите договори, впоследствие от преките им ръководители, записано е и във Вътрешните правила. Свидетелката е категорична, че преминаването на хора с една карта е в нарушение на Правилника за вътрешния трудов ред на Община Благоевград. Свидетелката Д. сочи, че в сградата на общината се влиза и излиза само с карти.

Съгласно доклад на инж. Т. от 13.05.2021г. до кмета на Община Благоевград, с оглед установяване на системни закъснения, преждевременни напускания на работа и неявяване на работа от ищеца С. и свидетеля Л.П., е изискал справка от началник отдел „Информационно и техническо обслужване“, според която и двамата закъсняват за работа в сутрешните часове, преждевременно напускат работа в следобедните часове и не се явяват на работа, без да представят оправдателен документ за отсъствията си. Според автора на доклада е налице дисциплинарно нарушение по чл.187, ал.1, т.1 и 10 КТ вр. с чл.126, т.1 КТ, поради което предлага търсене на писмени обяснения с оглед ангажиране на дисциплинарната им отговорност.

Във връзка с данните от системата, от Б.С. са изискани /с писмо изх. № 303-ЧР/ 13.05.2021 г./, писмени обяснения. Писмото е връчено лично на С., който скъсал писмото, тъй като мислел, че не е подписано от вр.и.д. кмет на Община Благоевград. Последното обстоятелство се потвърждава от показанията на свидетелите Е. Ч. и Й. Д..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните изводи:

По въззивната жалба, подадена от работодателя Община Благоевград, представлявана от кмета И.С.:

Съгласно чл.186 от КТ дисциплинарното наказание „уволнение“ се налага само при виновно неизпълнение на трудовите задължения. Такова е налице при несъответствие между дължимото и фактически осъществено поведение.

Настоящият съдебен състав счита, че процесната уволнителна заповед е немотивирана в частта относно първата група вменени нарушения /по чл.187, ал.1, т.3 КТ/, което е

достатъчно основание за отмяна на атакуваната заповед за уволнение в посочената част /вж решение № 102/12.03.2014 г. по гр.д. № 5501/2013г. 4-то г.о. ВКС и др./.

Съгласно разпоредбата на чл.195, ал.1 КТ, за която съдът следи служебно, в заповедта следва да се съдържа описание на конкретното нарушение чрез излагане на неговите обективни и субективни признаци, времето на извършване, вида на наказанието и правното основание.

В случая от съдържанието на процесната заповед в частта относно първата група вменени на С. нарушения се установи, че работодателят се е ограничил да посочи лаконично, че е налице неизпълнение на възложената с нарочна заповед проверка относно законността на оградите, сградите и преместваемите обекти, тъй като обективизираните в представения от него доклад факти и обстоятелства не доказвали изпълнението по отношение на всичките имоти в описаните територии. От това съдържание на заповедта не става ясна волята на работодателя относно това кои имоти са останали непроверени от служителя и по какви причини; не стават ясни и останалите обстоятелства относно вмененото на служителя бездействие - времето /дати или период/, през което е бездействал и пр.белези. В този смисъл настоящият въззивен съдебен състав счита, че вмененото с уволнителната заповед нарушение по естеството си представлява извод на работодателя, чиято проверка в случая се препятства поради липсата на конкретно посочени факти, от които е изведен. Липсата на ясно и точно определено от работодателя фактическо нарушение в уволнителната заповед несъмнено нарушава правото на защита на работника, същевременно препятства осъществяване на съдебен контрол.

Сочените от работодателя документи, различни от заповедта за уволнение, не опровергават горния извод, тъй като в тези доказателствени средства също не се съдържа индивидуализация на въпросното нарушение.

В случая е налице и друго самостоятелно основание за незаконосъобразност на уволнението на С. в частта относно първата група нарушения – издаване на заповедта извън двумесечния преклузивен срок по чл.194 от КТ, за който съдът следи служебно. В случая срокът по чл.194 КТ тече от откриване на нарушението, което при тази група нарушения, датира от месец декември 2020 г., което следва от обстоятелството, че с писмо изх. № 564 ЧР/22.12.2020 г. /лист 65/ работодателят е изискал от С. обяснения, които са депозирани на 23.12.2020 г. /с вх. № ВД-00-1474/23.12.2021 г./ Именно тогава нарушението следва да се счита за установено от субекта на дисциплинарната власт, поради което именно от този момент е започнал да тече срокът по чл.194 КТ. С оглед на това и липсата на данни по делото за обективни причини за налагане на наказанието едва на 17.05.2021 г., следва категоричният извод, че наказанието за първата група нарушения е наложено към момент, в който правото на работодателя да уволни дисциплинарно ищеца за тези нарушения е преклудирано поради изтичане на срока по чл.194, ал.1 КТ.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че след изтичане на срока по чл.194, ал.1 КТ простъпката не съществува в правния мир, поради което не е налице законово основание за реализиране на дисциплинарна отговорност, респективно за наказание /вж определение № 277/21.02.2014 г. по гр.д. № 72293/2013 г. , 3-то г.о. ВКС/.

По отношение възражението на работодателя за неправилност на атакуваното решение в частта относно първата група нарушения /чл.187, ал.1, т.3 КТ/ съдът прави извод за неоснователност. Сред събраните по делото писмени и гласни доказателства липсват такива, които да сочат на изрично възлагане на С. извършването на проверки относно законността на изграденото в двете местности. Приложената в кориците на делото Заповед № 1316/28.09.2020 г., издадена от кмета на Община Благоевград, има за адресат собствениците на недвижими имоти извън границите на урбанизираните територии и в неурегулираните части на населените места на територията на община Благоевград в местностите „*****“ и „*****“, доколкото с нея е наредено на собствениците на горевизираните имоти да осигурят свободен достъп на служители от отдел „Архитектура, проектиране и строителен контрол“ при Общината, до имотите за извършване на проверки относно законността на огради, сгради и преместваеми обекти, като в заповедта липсва

посочване на служителите, които ще извършат проверката. Посочването в заповедта, че проверката ще бъде извършена от служители от отдел „Архитектура, проектиране и строителен контрол“ при Общината не подкрепя тезата на работодателя, тъй като в посочения отдел освен ищеца, работят и други служители. В тази връзка и предвид липсата на други доказателства за осъществени от С. признаци на вмененото му от работодателя нарушение по чл.187, ал.1, т.3, пр.1 КТ – неизпълнение на възложена работа, попадаща в обхвата на заповед № 1316/28.09.2020 г. на кмета на Община Благоевград, се налага извод за липса на изискуемите от закона предпоставки за уволнение на С. на соченото основание.

По отношение на втората група нарушения /чл.187, ал.1, т.1, пр.1, 2, 3 и т.10 КТ/, вменени на С., съдът съобрази разпоредбата на чл.187, ал.1, т.1 КТ, съгласно която закъснението, преждевременното напускане на работа и неявяването на работа, са нарушения на трудовата дисциплина. Такова е и неизпълнението и на други трудови задължения, предвидени в закони и други нормативни актове, в правилника за вътрешния трудов ред, в колективния трудов договор или определени при възникването на трудовото правоотношение /чл.187, ал.1, т.10 КТ/. На следващо място съдът взе предвид разпоредбите на чл.190, ал.1, т.1 и т.2 КТ, съгласно които санкционирането с уволнение е възможно в следните хипотези: за три закъснения или преждевременни напускания на работа в един календарен месец, всяко от които не по-малко от 1 ч; при неявяване на работа в течение на два последователни работни дни, каквато в настоящия случай не е налице. Съгласно чл.2, т.11 от Кодекс за поведение на служителите в държавната администрация, при осъществяване на своята дейност служителите в държавната администрация трябва да спазват принципа на колегиалност и учтивост –поведение, основано на уважение към мнението и личния живот на колегите, придържане към любезно и възпитано отношение при изпълнение на служебните задължения.

Събраните по делото доказателства не установяват осъществен фактически състав на нарушения по смисъла на чл.187, ал.1, т.1, пр.1, 2, 3 и т.10 КТ, поради което липсва правно основание за налагане на С. на най-тежката дисциплинарна санкция.

Във връзка с тезата на работодателя за наличието на системни нарушения /основание по чл.190, ал.1, т.3 КТ/, съдът съобрази, че теорията и практиката възприемат наличието на системни нарушения на трудовата дисциплина, когато работникът/служителят е извършил три или повече нарушения, както и забраната на чл.189, ал.2 КТ, съгласно която системност има, когато и трите нарушения все още не са санкционирани, или когато поне едно от тях не е санкционирано, а наказанието на останалите не са заличени по реда на чл.197 или чл.198 от КТ. За наличието на основание по чл.190, ал.1, т.3 КТ съставомерна е съвкупността от нарушения – три или повече еднородни или разнородни нарушения на трудовата дисциплина, като поне за едно от тях работникът/служителят да не е бил санкциониран, а наказанията за останалите да не е заличено по описания ред. Чрез посочената разпоредба законът санкционира укоримо поведение, изразяващо се в тенденция на незачитане на трудовата дисциплина и засягащо по различен начин добросъвестното изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение. При преценка за съответност на нарушението с наложеното наказание в хипотезата на чл.190, ал.1, т.3 КТ работодателят е длъжен да се ръководи от законовите критерии по чл.189, ал.1 КТ –тежест на нарушението /определя се от значимостта на неизпълненото задължение с оглед настъпилите или възможни неблагоприятни последици за работодателя и доколко тези последици са повлияли или могат да повлияят върху работата на работодателя и формата на вината/, обстоятелствата при които са извършени нарушенията, поведението на работника/служителя. Съдът следва да прецени съответствието между нарушение и наказание на базата на всички посочени нарушения в тяхната последователност и цялост, а не само въз основа на последното дисциплинарно нарушение. Това е така, тъй като при системност на нарушенията се проявява устойчивост в неправомерното поведение на работника/ служителя, който не може или не желае да го коригира. Това негово поведение нарушава в значителна степен отношенията на доверие между работник/служител и работодател, с които се характеризира трудовоправната връзка и които трябва да съществуват при изпълнението на трудовите

задължения. При преценката за наличие на системност от съществено значение е не стойностният израз на причинената или евентуалната вреда, а повторемостта на нарушенията, липсата на промяна в поведението на нарушителя, отпадането на доверието в отношенията на страните.

В настоящия случай не се установи „наслагване“ на извършени от Б.С. нарушения на трудовата дисциплина – три или повече еднородни или разнородни нарушения на трудовата дисциплина, поради което правилен и в съответствие със закона е изводът на районната инстанция за недоказаност на въведеното с уволнителната заповед като основание извършени от С. системни нарушения на трудовата дисциплина.

Предвид на горното, съдът счита, че в случая липсва фактическо и правно основание за налагане на С. на най-тежката дисциплинарна санкция, както правилно и законосъобразно е приела районната инстанция.

С оглед на изложеното атакуваната уволнителна заповед се явява незаконосъобразна и като такава правилно е отменена от районния съд, признавайки уволнението за незаконно, възстановявайки С. на заеманата преди уволнението длъжност и присъждайки му обезщетение за оставане без работа поради уволнението за периода от 17.05.2021 г. до 18.10.2021 г. /датата на обявяване на съдебното дирене за приключено/, ведно със законната лихва върху сумата, считано от депозиране на исковата молба в съда до изплащането ѝ. В този смисъл поради съвпадане на изводите на въззивната инстанция с тези на районния съд, решението в обжалваната от работодателя част следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По въззивната жалба /вх.№ 6655/11.11.2021 г./, подадена от Б.С. срещу решението в частта, с която е отхвърлен иска за обезщетение за оставане без работа поради уволнението за сумата, представляваща разликата над уважения размер /4 950.00 лева/ до претендирания /5 940.00 лева/, за периода от 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г., съдът съобрази следното:

Искът за заплащане на обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение предполага установяване незаконността на прекратяването на трудовото правоотношение и оставането на ищеца без работа в резултат на уволнението за срок до шест месеца, считано от датата на уволнението.

В казуса не се спори, а събраните писмени доказателства установиха по несъмнен начин факта, че от 17.05.2021 г.- до 17.11.2021 г. Б.С. е останал без работа поради уволнението. Не се спори, а събраните доказателства установиха категорично, че размерът на полученото от С. брутно трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец /април 2021 г./ е в размер на 990. 00 лева. Ето защо предявеният от Б.С. иск с правно основание чл.344, ал.1, т.3 вр. с чл.225, ал.1 КТ за сумата, представляваща разликата между уважения размер на иска /4 950 лева/ и предявения / 5 940 лева/, за периода от 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г., отхвърлен от районния съд по съображения, че периодът 19.10.2021 г. -17.11.2021 г. се отнася до време, което е след приключване на съдебното дирене пред първа инстанция, се явява доказан и основателен към момента на приключване на делото пред настоящата инстанция /03.02.2022 г./, и като такъв следва да се уважи, ведно със законната лихва върху сумата, считано от депозиране на исковата молба в съда /01.07.2021г./ до окончателното ѝ изплащане.

Поради изложените съображения и несъвпадане на крайните изводи на двете инстанции по иска за обезщетение за сумата, представляваща разликата над уважения размер /4 950.00 лева/ до претендирания /5 940.00 лева/, за периода от 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г., първоинстанционното решение в посочената част следва да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което иска бъде уважен.

По разноските:

С оглед изхода на спора и при направено от двете страни искане за разноси работодателят Община Благоевград следва да бъде осъдена да заплати на Б.С. сумата от 1 300 лева разноси за въззивната инстанция, с оглед на приложения договор за правна защита и съдействие /лист 29 в делото/.

Не се дължат разноси на Община Благоевград, с оглед уважаване на претенциите по чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 КТ и отхвърляне на въззивната жалба на страната.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК работодателят следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда сумата от 39.60 лева, представляваща дължимата държавна такса върху уважения /от въззивния съд/ размер на иска за обезщетение.

Възражението по чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност на претендираното от жалбоподателя С. възнаграждение съдът счита за неоснователно. В тази връзка на първо място съдът взе предвид разпоредбите на чл.2, ал.5, чл.7, ал.1, т.1 и ал.2, т.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения, с оглед на които заплатените от С. възнаграждения на адв. С. се явяват твърде близки до нормативно определените минимални размери. Наред с това съдът счита, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, обусловена от доказателствените факти и обективизиращите ги доказателства, правопораждащите факти и пр., в случая е налице съответствие между платеното възнаграждение за адвокат и положените от последния усилия при упражняване на процесуалните права, с оглед ищцовата защита.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 255/31.10.2021 г., постановено по гр.д. № 1709/2021 г. по описа на Районен съд-Благоевград досежно отхвърлителната част по осъдителния иск като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Община Благоевград, адрес гр. Благоевград, пл. „****“ № 1, представлявана от кмета И.С. да заплати на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225 КТ на БЛ. ЕМ. СТ., ЕГН ***** разликата над уважения размер от 4 950.00 /четири хиляди деветстотин и петдесет/ лева до претендирания от 5 940.00 /пет хиляди деветстотин и четиридесет/ лева, за периода 19.10.2021 г. до 17.11.2021 г. , поради незаконно уволнение от длъжността „Специалист „Архитектурно-строителен контрол“, заемана при Община Благоевград, представлявана от кмета И.С., извършено на основание чл.330, ал.2, т.6 КТ, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на депозиране на исковата молба - 01.07.2021 г., до окончателното погасяване.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 255/31.10.2021 г. по гр.д. № 1709/2021 г. по описа на Районен съд-Благоевград, в останалата част.

ОСЪЖДА Община Благоевград, адрес гр. Благоевград, пл. „****“ № 1, представлявана от кмета И.С. да заплати на БЛ. ЕМ. СТ., ЕГН ***** сумата от 1 300 /хиляди и триста/ лева, представляваща съдебни разноси за въззивна инстанция.

ОСЪЖДА Община Благоевград, адрес гр. Благоевград, пл. „****“ № 1, представлявана от кмета И.С. да заплати на основание чл.78, ал.6 ГПК по сметка на Окръжен съд-Благоевград сумата от 39.60 /тридесет и девет лева и шестдесет стотинки/ лева, представляваща дължима държавна такса по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.280, ал.1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____